

[Gert Petersen.]

digt for kommunerne at råde over, hvis de skal være prisførende; jeg tror ikke, det er mere end 10-20 pct., men det skal naturligvis være den relevante jord — en hvilken som helst jord er ikke tilstrækkelig, det har jeg også tidligere talt om. Det, der interesserer socialistisk folkeparti, er i og for sig ikke et udstykningsmonopol for kommunen, men det er en styringsmulighed for kommunen. Her viser det sig i praksis, at denne styringsmulighed bremses igen og igen af private monopoler, og det var det, man skulle have kunnet bryde i denne forbindelse.

Jeg skal ikke føje meget mere til. Det ligger klart på baggrund af det, jeg har sagt her, at vi fra socialistisk folkepartis side da ikke anser lovforslaget for noget tilbageskridt, men vi anser det så sandelig heller ikke for noget fremskridt af større interesse. Det kan tværtimod være med til at skabe visse illusioner og dermed forsinke en ellers nødvendig lovgivningsmæssig udvikling. Der er ingen tvivl om, at disse illusioner skal nok blive spredt; efterhånden som årene går, de allernærmeste år, vil man opdage ude i befolkningen, i offentligheden, at disse jordlove aldeles ikke var tilstrækkelige.

Det vil jeg godt slutte af med, for nu har jeg hørt adskillige talere i jordlovsdebatter fra de borgerlige partier her i de sidste dage fortælle, at måske er dette ikke tilstrækkeligt, det kan da godt være, „men lad os nu se på det“ osv. Jeg tror, man roligt kan sige — og det skal i hvert fald være SF's svar på de bemærkninger —: det er ikke tilstrækkeligt, og det vil vise sig, at det ikke er tilstrækkeligt. Så kan man komme fra borgerlig side om et år eller to eller tre og beklage, at det var vist egentlig ikke tilstrækkeligt; måske er man blevet klogere, men så må vi andre sige: I var i hvert fald blevet advaret.

**Sigsgaard:** Jeg kan stort set være enig med mindretallet i, at lovforslaget er utilstrækkeligt.

For det første giver forslaget alt for mange

muligheder for udøvelse af skøn på et meget spinkelt grundlag, og her vil jeg nævne § 3, som i øvrigt ikke har været særlig draget frem, der går ud på, at tilbudspligten ikke skal kunne gøres gældende, hvor det er ubilligt, at ejendommen skal tilbydes kommunen. Jeg spurgte ved første behandling, hvad det egentlig ville sige, for der er ikke rigtig nogen uddybning af det i bemærkningerne. Det kunne man ikke få svar på, og udvalget har åbenbart heller ikke overvejet det, eller i hvert fald ikke skrevet noget om det i sin betænkning. Det er den slags bestemmelser, der åbner adgang for urimelig pression imod myndighederne og i øvrigt også overlader alt for store beføjelser til embedsmænd, og derfor er det meget betænkelige bestemmelser.

I forslagets bemærkninger og besvarelsenerne af udvalgets spørgsmål tales der i øvrigt bestandigt om „at sikre tilstrækkeligt udbud af jord“. Det ser ud til ikke bare at være hovedideen med forslaget, men den eneste idé. Man må undskylde, men det forekommer mig, at regeringen her har en noget afstumpet opfattelse af forholdene, for det er jo ikke kun mængden af jord, det kommer an på, alle problemer er ikke løst, hvis bare man sikrer tilstrækkelige mængder af jord. Det er i højere grad jordens beliggenhed, det kommer an på. Og selv om forslaget nu også sikrede tilstrækkeligt med jord til byudviklingen, hvad man i høj grad kan tvivle på, så sikrer det i al fald ikke den rigtige jord. Det er helt tilfældigt, hvilke arealer kommunerne vil komme til at råde over, men det er altså, som om regeringspartierne ikke har fattet den problematik, i hvert fald har man ikke rigtig gjort noget ved det. Det vil altså sige, at kommunerne i fremtiden vil få lige så uhyggelig svært ved at sikre en ordentlig byudvikling, som de har haft det hidtil, og det vil igen sige, at vi vil i fremtiden se det samme misdannede, u hensigtsmæssige, uøkonomiske bysamfund, uskønne bysamfund, som vi trækkes med i dag.

Der rejser sig en række spørgsmål, som ikke er besvaret, i tilknytning til lovforslaget. De kommunale organisationer har